

Oriana Fallaci

Levél egy meg nem született gyermekhez

—részletek—

Ma éjjel tudtam meg, hogy vagy: egy csöppnyi élet a semmiből. Nyitott szemmel feküdtem a sötétben, és egyszerre, abban a sötétben, belém villant a bizonyosság: igen, vagy. Létezel.

Újra és újra feltettem magamnak a szörnyű kérdést: és ha neked nincs kedved megszületni? Mi lesz, ha majd egyszer a szememre hányod: „Ki kért rá, hogy a világra hozzál?” Az élet nem könnyű, gyermekem. Naponta ismétlődő háború, az öröm percei csak rövid zárójelek, súlyos árat kell értük fizetni. Honnan tudhatom, hogy nem az volna-e a helyes, ha eldobnálak magamtól, hogy nem a csendet akarod e inkább? Dehát nem tudsz szólni. Az a csöppnyi élet, ami vagy, még csak egy éppen hogy elkezdődött sejtsomó. Anyám azt állítja, hogy én jeleztem neki, és ezért hozott a világra. Látod, ő például nem akart engem. Tévedésből, egy figyelmetlen pillanatban kezdődtem. És hogy ne szülessék meg, minden áldott este feloldott valamilyen gyógyszert egy pohár vízben. Aztán sírva megitta. Itta addig az estéig, amíg meg nem mozdultam, rúgtam egyet, hogy eszébe ne jusson eldobni. Épp akkor emelte szájához a poharat. Rögtön kiöntötte az egészet.

Te nem rugdosol, nem jön tőled válasz. Hogy is jöhetne? Olyan rövid ideje vagy. De én már döntöttem: meg fogsz születni. Akkor döntöttem el, amikor fényképen láttalak. Persze nem a te fényképed volt, hanem egy ismeretlen háromhetes embrióé, az egyik újság közölte az élet kialakulásáról szóló cikk mellett. Ahogy néztem az a fényképet, elmúlt a félelmem: ugyanolyan gyorsan, ahogy jött. Olyan voltál, mint egy titokzatos virág, mint egy áttetsző orchidea. Felül valami fejféle két kis dudorral, amikből az agy lesz. Lejjebb valami üregféle, amiből a száj lesz. Háromhetes korodban szinte láthatatlan vagy, magyarázza a képszöveg. Két és fél milliméter. De már növekszik benned két pontocska, amiből a szemed lesz, valami, ami hasonlít a hátgerinchez, a gyomorhoz, a májhoz, a belekhez, a tüdőhöz. A szíved már teljesen kialakult és nagy is: arányaiban kilencszer nagyobb, mint az enyém. A tizenennyolcadik naptól vért szivattyúz, és rendszeren ver: hogyan is dobhatnálak el?

Ha egy napon azt kérdezed tőlem: „Miért hoztál a világra, miért?”, én majd azt válaszolom: „Azt tettem, amit a fák tettek és tesznek évmilliók óta, s azt hittem, helyesen cselekszem.”

* * *

Tegnap nagyon rosszkedvű voltam. Ne haragudj, hogy azt mondtam, eldobhatnálak magamtól, és te azt sem tudnád, hogy rosszat vagy jót tettem-e veled. Üres beszéd volt. Elhatározásom nem változott.

Ma éjjel beszéltem apáddal. Elmondtam neki, hogy vagy. Telefonon mondtam el, mert ő most messze van. Abból ítélve, amit hallottam, mintha nem örült volna. Először mély csend volt, mintha megszakadt volna a vonal. Aztán dadogó, rekedt hang hallatszott: „Mennyi kell hozzá?” Anélkül, hogy felfog-

tam volna a kérdést, válaszoltam: „Gondolom, kilenc hónap. Sőt már nem is egészen nyolc.” A korábbi rekedt hang egyszeriben élessé vált: „Úgy értem, pénz.” „Miféle pénz?” – kérdeztem vissza: „Hát hogy megszabadulhass tőle.” Igen, pontosan így mondta: „megszabadulhass tőle”. Mintha valami batyu volnál. Amikor a lehető legvilágosabban elmagyaráztam neki, hogy más veled a szándékom, hosszú fejtegetésbe bonyolódott, amelyben a könyörgés jó tanáccsal, a jó tanács fenyegetéssel, a fenyegetés ígérekkel váltakozott. Egy vagyont fizethetett ezért a telefonért. A központos kisasszony időnként hűledezve beleszólt: „Még beszélnek?” Én csak mosolyogtam, majdhogynem mulattam a dolgon. Lényegesen kevésbé mulattam, amikor – a hallgatásomon felbátorodva – apád arra a következtetésre jutott, hogy viselhetnék felesben is a költségeket, elvégre „mindketten bűnösök vagyunk”. Elfogott az undor. Helyette szégyelltem magam.

* * *

Ma vagy hat hetes. Tessék, itt vagy hathetesen hátulnézetből. A fényképek tanúsága szerint egy átlátszó tojásban függsz, ami engem azokra az üveggömbökre emlékeztet, amelyeknek a közepébe rózsát tesznek. Te vagy a rózsá helyén.

* * *

Vettem neked egy bölcsőt. Már amikor megvettem, jutott eszembe, hogy a babona szerint ugyanolyan szerencsétlenséget jelent szülés előtt bölcsőt venni, mint virágot az ágyra tenni. Ruhákat is vettem neked: ingecskéket, rugdalózókat, és vettem egy szép zenélő dobozt is. Vidám keringőt játszik.

* * *

Egyre erősödnek a görcsök, nem tudok tovább vezetni. Csak találnék egy motelt, hogy megállhassak, hogy kipihenhessem magam. Friss aggyal talán rájönnék a megoldásra, hogyan menthetném a menthetőt. De hiába minden. Ugyanazt a bénító bizonyosságot érzem, mint akkor éjjel, amikor rádöbbszem, hogy létezel, és tudom, hogy épp most szűnsz meg létezni.

* * *

Megszakítottam az utat. Visszatértem a városba, és telefonáltam a doktornőnek, aki egyre csak hitetlenkedett. Megkért, hogy azonnal menjek el hozzá. Mindenre felkészültem, mindenbe belenyugodtam, úgy éreztem, képtelen lennék bármilyen reakcióra, mert én már mindent elmondtam, amit el kellett mondani, és végigszenvedtem, amit végig kellett szenvednem. A doktornő gumikesztyűt húzott, és megkeresett téged. Összeráncolta a homlokát, a tekintete elkomorodott. Aztán lehúzta a gumikesztyűt, és a szemébe dobta. Mindkét kezével az ágyra támaszkodott. Szomorúan rám nézett. „Jobb, ha most rögtön megmondom. Magának van igaza. Nem növekszik. Legalább két hete, de az is lehet, hogy három. Legyen erős, vége. Meghalt.”

Sípos Áron fordítása

